

Иван Вазов

Разтъжил се Бунарджикът...

Разтъжил се Бунарджикът:
зима приближава,
де са мойте треви, цветя
и шумна дъбрава?

Ясно слънце хладно свети,
близко е сланата.
Гъсти мъгли често лаят
мен по рамената.

Недей тъжи, Бунарджико,
зима йоще няма.
Тя е само у нас дошла
ранна и голяма.

В наште жили мраз владее
и мъгла в главите,
грейна лъча веч невидим
да ни сгрей душите.

И за тебе зима до ще...
Но зима не трае:
тебе тя ще пак остави,
а нас? Не се знае.

Пловдив, 14 ноември 1882

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9709>]